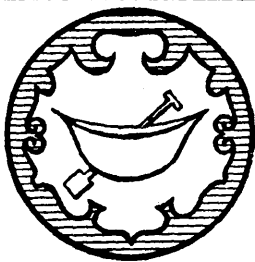

DZIENNIK

ZARZĄDU

M. ŁÓDZI

Redakcja i administracja
ul. Pomorska 18. Tel. 2-93.

Administracja czynna od godz. 9—12 wp.
Redakcja od godz. 2—3 po południu.

Prenumerata: Miesiąc. zł. p. 0.60.

Ogłoszenie: Wiersz nonparelowy (cztery
szp. na stronie) zł. p. 0.15—Przed tekstem
zł. p. 0.45— za wiersz (dwie szpalty na
stronie) Drobne zł. p. 0.03 za wyrz.
Najmniejsze ogłoszenie zł. p. 0.30

Gene egzemplarza zł. p. 0.15.

Nr 18. (241.)

Łódź, wtorek 29 kwietnia 1924 r.

Rok VI.

JÓZEF ZALEWSKI.

Abiturjenci łódzkich szkół powszechnych w trzyleciu 1921 — 1923.

(Ciąg dalszy).

I ta kandydaci do szkół średnich stale zyskują na sile, jednak nie w takim stopniu, jak wśród katolików. Wzrost odsetka stanowi tu 9,4, gdy u katolików osiągnął 16. A ponieważ ogólny odsetek ewangelików, obierających drogę dalszego kształcenia się, spadł, przeto odbywa się to kosztem kandydatów do szkół zawodowych. Przewaga młodzieży, garnącej się do szkół ogólnokształcących, jest coraz silniejsza. Zjawisko to wymaga specjalnego zbadania.

Rażące dopiero zwichnięcie na korzyść szkoły średniej występuje u młodzieży wyznania mojżeszowego. Zestawienie dla izraelitów daje:

na 100 abiturjentów izraelitów:

W roku	pragnęło kształcić się dalej.	w szkołach średnich ogólnokształcących.	w szkołach zawodowych.
1921	68,6	54,5	14,1
1922	74,8	59,1	15,7
1923	68,4	56,3	12,1

Szkoła średnia i ta, acz w mniej znacznym stopniu, zyskuje sobie zwolenników. Zaś w stosunku do kandydatów do szkoły zawodowej zwolennicy szkoły średniej stanowią większość przytłaczającą. Szkoła zawodowa jest tu w pogardzeniu i z roku na rok w coraz głębszym. Nie badając bliżej tego zjawiska, powiemy na wyjaśnienie, że wśród młodzieży izraelskiej przeważają dziewczęta i one to tak łamnie garną się do szkół ogólnokształcących. Znajduje to w pewnej mierze asprawniedliwienie, jeśli się zważy, że pole pracy zawodowej dla kobiet jest znacznie węższe, niż dla mężczyzn. W każdym razie zestawienia powyższe wymagają bliższego zbadania i oświetlenia. Bez zbadania motywów wyciąganie stąd wniosków byłoby ryzykownem.

Postępujemy teraz, co pragną robić te 37% młodzieży, która bezpośrednio po wyjściu ze szkoły przystępuje do pracy. Jakie zawody ta młodzież obiera? Jest zrozumiałe, że w zależności od płeć odpowiedzi będą różne, i dlatego zestawienia czynić będziemy dla każdej płeć osobno. A więc chłopcy według grup najliczniejszych takie obierają sobie zawody:

	R o k		
	1921	1922	1923
1. Pracownicy handlowi i biurowi	29	23	43
2. Elektrotechnicy	14	24	40
3. Ślusarze, tokarze, kotlarze . .	20	21	24
4. Majstrowie fabryczni	9	9	16
5. Pickarze	—	8	—
6. Stolarze	—	3	7
7. Rzeźnicy	1	5	5
8. Szoferzy	—	—	3
9. Farbiarze	—	—	3
10. Zecerzy	3	—	3
11. Szewcy	1	3	2
12. Tapiczerzy	—	—	2
13. Jubilerzy	—	—	1
14. Malarze	—	1	1
15. Krawcy	—	2	1
16. Fryzjerzy	2	—	—
17. Ogrodnicy	1	—	—
18. Rymarze	1	1	—
19. Rolnicy	—	—	3
20. Robotnicy	—	5	3
21. Marynarze	—	—	2
22. Wojskowi	—	2	—
23. Niezdecydowani	10	3	16

Żaź od pierwszego rzutu oka wyróżniają się zawody, jeśli się tak wyrazić można, „idealne“, do których garnie się młodzież. Niewątpliwie jest to wpływ środowiska wielkomijskiego, handlowego i przemysłowego, że najbardziej młodzież pociąga praca w handlu i biurach handlowych i przemysłowych. Liczba elektrotechników wzrasta stale i niezmiennie i to w znacznych podskokach. Utrzymuje się również, choć nie na takiej wysokości, liczba ślusarzy, tokarzy i wogóle metalowców oraz majstrów fabrycznych. Następną grupą, acz znacznie jaź mniejszą, są stolarze: zupełnie nie jest to współmierne z warunkami miejscowymi; Łódź nie jest ośrodkiem przemysłu drzewnego, a zapotrzebowanie na wyroby drzewne częściowo tylko pokrywa siłami własnymi. Inne zawody, mniej licznie obierane, noszą również charakter środowiska. Dostrzega się również coraz większą różnorodność obieranych zawodów, zrozumiałą przy zwiększającej się liczbie abiturjentów. Jest charakterystyczne dla Łodzi, że trzej chłopcy pragną zostać

rolnikami. Zawód żołnierski tylko w roku 1922 obrali sobie dwaj chłopcy w roku 1923 nikt już takiego życzenia nie wypowiedział. Na podkreślenie zasługając liczbą „niezdecydowanych“, którzy nie umieją powiedzieć, co właściwie czynić będą po wyjściu ze szkoły; liczba ta w roku 1923 dosięga aż 16. Jest to stanowczo zły objaw, świadczący o tem, że doradca dziecka, którym w szkole jest nauczyciel, nie wypełnił swej roli. Dwunasta niezdecydowanych przypada na szkoły polskie, czterech na szkoły wyznania mojżeszowego; ewangelicy przez wszystkie trzy lata w żadnym wypadku nie mieli wątpliwości co do zawodu, jakiemu pragną się poświęcić.

(d. c. n.)

Dział sprawozdawczy.

Protokół

14 (II sesji) posiedzenia Rady Miejskiej.

Łódź, dn. 10 kwietnia 1924 r.

Komplet radnych: 74, obecnych radnych: 54.
Komplet członków Magistratu: 11, obecnych członków Magistratu 10.

Posiedzenie otworzył o godz. 8 minut 30 wiecz. Wiceprezes Rady Miejskiej Dr. W. Garliński, w obecności quorum Rady (64 członków), — liczba ta przy końcu posiedzenia zmniejsza się do 44 — zaprosiwszy do stołu przyzwalnego radnych-sekretarzy T. Pałkowskiego i R. Wojakowskiego, oraz dyrektora Biura Rady Miejskiej, p. P. Rundo, do prowadzenia protokołu.

Przed przystąpieniem do porządku dziennego Rada, na wniosek przewodniczącego, uczciła przez powstanie z miejsc pamięć 3-ch strażaków, ś. p. Wawrzyńca Kamińskiego, Ludwika Bogusia i Klemensa Wasserlinga, poległych śmiercią tragiczną w dniu 9 b. m., przy gaszeniu pożaru fabryki Angersteina.

(Patrz postanowienie w teje sprawie).

Przyjęto do wiadomości.

1. Komunikat przewodniczącego, że Prezydium Rady Miejskiej na posiedzeniu w dniu 5. II. r. b. ustaliło następujący tryb urzędowania pp. zastępców Prezesa Rady Miejskiej oraz radnych-sekretarzy na posiedzeniach plenarnych.

a) Zachowując zasadniczo ciągłość urzędowania przewodniczącego R. M. ustalić, zgodnie z wyrażoną ze strony przewodniczącego Rady Miejskiej aprobatą, w razie niemożności z jakichkolwiek bądź względów pełnienia związanych z tem urzędowaniem funkcj — kolejność urzędowania zastępców przewodniczącego.

b) okres urzędowania każdego z pp. zastępców trwa jeden miesiąc, przyczem rozpoczyna urzędowanie w miesiącu marcu r. b. r. Wolczyński, w miesiącu kwietniu r. dr. Garliński, w miesiącu maju r. dr. Rosenblatt, i t. d. w tym samym porządku,

c) ustalając kolejność urzędowania, wyznaczać każdorazowo 2-ch radnych-sekretarzy, zawiadamiając ich zawczasu o obowiązku sekretarzowania.

2. Oświadczenia przewodniczącego, że,

a) zgodnie z postanowieniem „Konwentu Senjorów, powziętem na wniosek Prezesa Rady Miejskiej, ustala się przerwę świąteczną w obradach R. M. w czasie od dn. 10. IV do dn. 10. V. r. b.

b) w dniu 3 maja odbędzie się uroczyste posiedzenie Rady Miejskiej.

3. Zawiadomienie członków Rady Miejskiej: dr. Arcta J., T. Bialera, J. Brauna, dr. B. Fichny, A. Idzkowskiego, ks. D. Kaczyńskiego, dr. St. Kocińskiego, E. Machera, dr. A. Margolisa, L. J. Minberga, dr. J. Rosenblatta, M. Rosensala, usprawiedliwiających nieobecność swą na posiedzeniu w dniu dzisiejszym.

4. Uchwały Magistratu:

№ 423 z dnia 28 marca 1924 r. w sprawie obniżenia, poczynając od dnia 31 3. 1924 roku, z taryfy Łódzkiej Rzeźni Miejskiej.

№ 424 z dnia 28 marca 1924 r. w sprawie ustalenia z dniem 1 kwietnia r. b. wysokości opłat targowiskowych.

№ 448 z dnia 1 kwietnia 1924 r. „Naskutek uchwały delegacji Wydziału Zdrowotności Publicznej № 308 z dnia 24 marca 1924 roku postanowiono:

1) wyasygnować mu z funduszków miejskich jednorazową kwotę mk. 2.250 000.000.— na polepszenie strawy podczas świąt Wielkanocnych chorym wszelkich wyznań, przebywającym na kuracji w szpitalach miejskich, oraz pracownikom szpitali miejskich,

2) przesłać odpis niniejszej uchwały Radzie Miejskiej do wiadomości.

№ 450 z dnia 1 kwietnia 1924 r. w sprawie ustalenia z dniem 1. III. r. b. opłaty za leczenie i utrzymanie umysłowo-chorych, stałych mieszkańców m. Łodzi w Zakładzie Psychjatrycznym w Kocborowie.

5. Odezwy Magistratu treści następującej.

a) W związku ze zgłoszoną na posiedzeniu Rady Miejskiej w dniu 3 kwietnia 1924 r. interpelacją r. Holenderskiego w sprawie zajęcia przez p. Wojtyńskiego lokalu przy ulicy Rokicińskiej № 1, przeznaczonego na czytelnię dla robotników, komunikujemy, iż Prezydium Magistratu udzieliło swego czasu p. Wojtyńskiemu zezwolenia na chwilowe zajęcie omawianego lokalu, ponieważ jednak Wydział Ośw. i Kultury postanowił przeznaczyć do pomieszczenia dla organizującej się czytelnicy przy Kinematografie Oświatowym — p. Wojtyński zajmowany lokal opuścił, oddając go do dyspozycji W. działu Oświaty i Kultury.

b) W związku ze zgłoszoną na posiedzeniu Rady Miejskiej w dniu 3 kwietnia 1924 r. interpelacją r. Zuberta, zapytującego, w jaki sposób Magistrat ściągnie od Okręgowej Komisji Związków Zawodowych, mieszczącej się w lokalu przy ul. Narutowicza № 50, kwotę, należną za skradziony wentylator elektryczny, komunikujemy, iż Magistrat wezwie Okręgową Komisję Związków Zawodowych do dobrowolnego uiszczenia wzm. należności względnie wyegzekwuje ją na drodze sądowej. Według wyjaśnień Wydziału Gospodarczego sprawa ta przedstawia się w sposób następujący.

Lokal, zajmowany przez Okręgową Komisję Związków Zawodowych, został jej w roku 1921 oddany przez Wydział Oświaty i Kultury. Magistrat zatem — w myśl opinii Oddziału Prawnego — odpowiedzialny jest przed właścicielem domu za kradzież wentylatora, mając jednocześnie prawo domagania się od Okręgowej Komisji Związków Zawodowych zwrotu sumy, wydatkowanej na kupno nowego wentylatora.

Jak zeznaje Okręgową Komisja Związków Zawodowych, omawiany wentylator został skradziony przez niewiadomych złoczyńców w roku 1923, a więc w czasie, gdy Związki Zawodowe zajmowały lokal przy ul. Narutowicza 50. Wobec powyższego Wydział Gospod. postanowił zwrócić właścicielowi domu przy ul. Narutowicza 50 wentylator elektryczny, identyczny ze skradzionym, i wystąpić do Okręgowej Komisji Związków

Zawodowych o zwrot wydatków, poniesionych na ten cel.

6. Następujące odezwy:

a) Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi — Wydziału Samorządowego z dnia 10 kwietnia 1924 r. w sprawie skargi radnych Lichtensteina i tow. przeciw uchwale R. M. 29/XI-23 r. treści następującej:

Do

Magistratu m. Łodzi

do rąk P. Prezydenta.

„Na sprawozdanie z dnia 9./1-24 r. L. dz 2471/23-I w sprawie skargi radnych Izraela Lichtensteina i Sz. Milmana przeciw uchwale Rady Miejskiej z 29. XI. 23., wykluczającej ich z grona członków Rady Miejskiej na podstawie art. 28 Dekr. o samorządzie miejskim, Województwo oznajmia, iż unieważnia uchwałę R. M. z dnia 29. XI. 23 r., wykluczającą z jej grona radnych Lichtensteina i Milmana za niepowstanie z miejsc w uroczystym momencie oddania hołdu przez Radę Miejską bohaterom powstania listopadowego, albowiem w myśl okólnika M. S. W. z 6. XII. 20 r. (Dz. Urz. M. S. W. № 1/21 r. poz. 1) interpretującego analogiczny przepis art. 22 Dekr. o tymcz. ordyn pow., zachowanie się radnych Milmana i Lichtensteina nie zawiera w sobie cech czynu hańbiącego w rozumieniu art. 28 Dekr. o samorządzie miejskim.

Ponadto w oświadczeniu, złożonem w Województwie z dn. 23. I. r. b., które w odpisie załączam, radni Milman i Lichtenstein twierdzą, że nie działali w zamiarze obrażenia uczuć Narodu Polskiego ani czci bohaterów powstania.

O powyższem należy zawiadomić zainteresowanych.

Przeciw niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia rekursu przez Urząd Wojewódzki do M. S. W. w ciągu dni 14 od dnia doręczenia.

b) pp. I. W. Lichtensteina i Sz. Milmana treści następującej:

Do

Pana Wojewody

w Łodzi.

„Powołując się na konferencję, odbyłą przez nas z Panem Zast. Wojewody w dn. 23 b. m. w obecności Pana Naczelnika Wydziału Samorządowego, na postawione nam pytania:

1) czy przez niepowstanie z miejsc podczas uczczenia pomieci powstania listopadowego zamierzaliśmy obrazić uczucia narodu polskiego?

2) czy zamierzaliśmy dotknąć cześć poległych w powstaniu bohaterów?

3) czy zamierzaliśmy zakwestjonować wartość powstania wskutek tego, że w niem nie brali udziału zwolennicy naszych poglądów — oświadczamy, co następuje:

ad 1) Kategorycznie odrzucamy nawet myśl o podobnym zamiarze. W całej naszej działalności, wynikającej z naszych poglądów, nie mogła i nie może mieć miejsca tendencja wroga narodowi polskiemu. Przewodnią nicią całej naszej działalności była i jest solidarność proletariatu żydowskiego z masami robotniczo-polskimi.

ad 2) Już w oświadczeniu r. Milmana na posiedzeniu Rady Miejskiej i we wspólnym naszym liście do Prezydium Rady i do prasy — odpis którego załączyliśmy do rekursu, złożonego na ręce Pana Wojewody, wypowiedzieliśmy się wyraźnie, że pamięć bohaterów, którzy podnieśli sztandar buntu przeciwko przemocy, nie może dla nas, jako dla socjalistów, nie być przedmiotem głębokiej czci. Tem samem upada imputowany nam zamiar chęci ubliżenia pamięci poległych uczestników powstania listopadowego.

ad 3) W wyniku oświadczenia do punktu drugiego upada i możliwość narzucenia nam kwestjonowania wartości powstania listopadowego wobec tego, że nie brali w niem udziału socjaliści. Takie kwestjonowanie byłoby zupełnie bezpodstawne, chociażby z tego powodu, że w okresie powstania listopadowego nie było jeszcze w Polsce ani idei socjalistycznej, ani tembardziej stronnictwa socjalistycznego."

(Patrz postanowienie w tejże sprawie).

Uchwalono:

Uzupełnić porządek dzienny dzisiejszego posiedzenia Rady Miejskiej przez wniesienie sprawy decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi o unieważnieniu uchwały R. M. z dnia 29. XI. 23 r. w przedmiocie wykluczenia z jej grona rr. Lichtensteina i Milmana.

A. Poza porządkiem dziennym — wnioski nagły.

1. W sprawie uczczenia pamięci 3-ch członków Łódzkiej Straży Ogniowej Ochotniczej, ś. p. Wawrzyńca Kamińskiego, Ludwika Bogusia i Klemensa Wasserlinga.

W dniu 9 b. m., przy pożarze fabryki Angersteina, zginęło śmiercią

bohaterką 3 ch strażaków, ś. p. Wawrzyńca Kamińskiego, Ludwika Bogusia i Klemensa Wasserling, pozostawiając rodzinę swoję bez środków utrzymania.

Rada Miejska wyraża cześć poległym obrońcom mienia i życia bliźnich, wyraża naglebsze współczucie ich rodzinom i całej Straży Ogniowej, pogrążonej w żałobie z powodu utraty 3-ch dzielnych kolegów i jednocześnie uznanie dla pełnej poświęcenia braci strażackiej.

Rada Miejska postanawia:

1. przyjąć udział w pogrzebie, odbyć się mającym w sobotę, dnia 12 kwietnia r. b.

2. wyasygnować mk. 25 miljarów z funduszów miejskich na zabezpieczenie bytu pozostałym rodzinom wzgl. na fundusz ubezpieczeniowy dla Straży.

3. przekazać kwotę powyższą Zarządowi Łódzkiej Straży Ogniowej Ochotniczej, który łącznie z dooptowanymi osobami z pośród członków Rady Miejskiej oraz innych obywateli zajmie się losem pozostałych rodzin.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

B. W sprawach, objętych porządkiem dziennym:

II. W sprawie wyboru 10 członków i tyluż zastępców do parytetowej komisji doradczej przy Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy w Łodzi:

Załatwienie sprawy przekazać Konwentowi Seniorów, na prawach Rady Miejskiej, zgodnie z art. 22 Dekr. tymczasowego o Sam. Miejsk.

II. W sprawie decyzji Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi o unieważnieniu uchwały Rady Miejskiej z dnia 29. XI. 23 r. w przedmiocie wykluczenia z jej grona rr. Lichtensteina i Milmana:

Po zreferowaniu sprawy przez r. Stypułkowskiego oraz przeprowadzeniu dyskusji, w której zabierają głos rr. Kempner, Schweig, Poznański, Holenderski, Knor i sprawozdawca Stypułkowski —

Rada Miejska, uznając, że Województwo Łódzkie niesłusznie i wbrew art. 28 Dekretu o Samorządzie Miejskim z dnia 4 lutego 1919 roku decyzją swą, zakomunikowaną Magistratowi 10 kwietnia 1924 roku, unieważniło uchwałę Rady z dnia 29 listopada 1923 roku w sprawie wykluczenia b. radnych Lichtensteina i Milmana.

postanawia:

wezwać Magistrat do zaskarżenia powyższej decyzji Województwa i bronienia stanowiska, zajętego przez Radę w tej sprawie, w wyższych instancjach, nie wyłączając i Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

W głosowaniu brało udział 45 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto wszystkimi głosami przeciwko jednemu.

W czasie obrad nad sprawą powyższą r. Poznański zwraca się do przewodniczącego z wnioskiem o stwierdzenie quorum.

Ze względu na to, że część radnych w chwili zgłoszenia powyższego wniosku, aczkolwiek znajdowała się w pomieszczeniach Rady, była jednak nieobecna na sali obrad, przewodniczący, po stwierdzeniu tej okoliczności przez urzędujących radnych-sekretarzy, zarządza przerwę, celem wezwania nieobecnych na sali radnych do wzięcia udziału w obradach.

Po przerwie, po stwierdzeniu obecności 45 członków Rady Miejskiej, powzięto uchwałę jak wyżej.

Po ogłoszeniu wyniku głosowania, r. Poznański zgłasza następujące oświadczenie.

„Oświadczam, że zażądałem stwierdzenia quorum przez Prezydjum. Prezydjum wbrew memu żądaniu, które winno było być wykonane bezzwłocznie, nie uczyniło tego, lecz zarządziło przerwę (po przeliczeniu obecnych na sali radnych).

Ponieważ Prezydjum przed ustaleniem quorum nie miało prawo do żadnych innych czynności, wpływających z prowadzenia posiedzenia, stwierdzam, że wszelkie zarządzenia Prezydjum wobec niewykonania zgło-

szonogo przezemnie żądania (na piśmie i ustnie), są nieprawne, a więc zarządzenie przerwy, która, nawiasem mówiąc, trwać miała pięć minut, a trwała faktycznie 2 godziny, jak również powtórne otwarcie posiedzenia i wszystkie następne czynności.

Stwierdzam jednocześnie, że na sali pozostały jedynie frakcje N. P. R., Ch. Ź. i K. N., reszty zaś klubów radzieckich na sali nie było, ponieważ opuściły one salę jeszcze przed przerwą.

Co się zaś tyczy samej uchwały, uważam, że jest ona w myśl powyższego nieprawomocną.

Proszę o włączenie oświadczenia mego do protokołu posiedzenia Rady Miejskiej,*

Przewodniczący stwierdza, że oświadczenie, zgłoszone przez radnego Poznańskiego, jest nieścisłe i zaznacza, że przerwę zarządził z tej racji, gdyż było mu dokładnie wiadomo, iż część radnych znajdowała się w pomieszczeniach Rady i tylko chwilowo opuściła salę obrad.

O nieprawomocności uchwały w tych warunkach nie może być mowy.

III. W sprawie statutu o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, pobieranych na rzecz kasy m. Łodzi:

Rada Miejska, w związku z uchwałą swoją № IX z dn. 3. IV. r. b. oraz wnioskami Magistratu № 277 z dnia 22. II. r. b. oraz № 471 z dn. 8. IV. r. b., zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu.

§ S T A T U T

o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, pobieranych na rzecz kasy m. Łodzi.

Na podstawie art. 18 z ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R, P. № 94/23 poz. 747) wydaje się następujący statut o podatku miejskim od publicznych zabaw, widowisk i rozrywek.

§ 1. Na rzecz kasy m. Łodzi pobiera się podatek od przedstawień

teatralnych, widowisk, koncertów, zabaw, rozrywek i innych atrakcyj.

Podatkowi temu podlegają wszystkie urządzone w obrębie granic miasta publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i koncerty, nie wyłączając zabaw, rozrywek, widowisk i koncertów, urządzanych przez stowarzyszenia, związki i kluby, czy to w ścisłym kole swoich członków, czy też przy udziale zaproszonych gości.

§ Podatek ten pobiera się w formie dodatku do zasadniczej ceny biletu, w wypadkach zaś przewidzianych w §§ 6 i 7 statutu, w sposób ryczałtowy.

Przedsiębiorca lub urządzający zabawę, rozrywkę, widowiska lub koncerty, będące przedmiotem podatku, ściągają należną miasta sumę podatkową łącznie z opłatą za wejście i wnosi ją do kasy miejskiej.

§ 3. Wolne są od podatku:

1) odczyty i pokazy rzeczowe, świetlne i t. p., mające cele naukowe i oświatowe, o ile nie posiadają charakteru przedsiębiorstwa zarobkowego,

2) muzea i wystawy, nie posiadające charakteru zarobkowego,

3) popisy szkolne oraz zabawy, przedstawienia, koncerty, urządzane w budynkach szkolnych i w budynkach na ten cel przez szkoły wynajętych, jeżeli jako wykonawcy widowisk występują uczniowie szkół, lub też inni wykonawcy, wyłącznie ze względów wychowawczych.

4) przedstawienia teatralne i koncerty, urządzane dla młodzieży specjalnie w celach pedagogicznych, po cenach minimalnych, określanych przez Magistrat,

5) akademje uroczyste, urządzone ku uczczeniu pamiątek narodowych, przez instytucje kulturalno-oświatowe,

6) ślizgawki, o ile na nich nie przygrywa muzyka,

7) bilety bezpłatne (passe-partout).

Uwaga: Magistratowi przysługuje prawo zwalniania od podatku w poszczególnych wypadkach przedstawień teatralnych, urządzanych specjalnie dla zreszeń pracowniczych.

§ 4 Podatek wynosi:

1) 10% od opłaty za wejście:

a) na operę, przedstawienia dramatyczne, z wyjątkiem farsy, oraz na inne przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej,

b) na koncerty nie połączone z innymi atrakcjami.

c) do muzeów i na wystawy, o ile nie ma zastosowania p. 2. § 3,

d) odczyty, nieobjęte punktem 1 § 3,

e) ślizgawki, na których przygrywa muzyka,

f) na zabawy ogrodowe, niepołączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym, a także zawody i popisy sportowe, urządzane przez stowarzyszenia sportowe i gimnastyczne. o ile zawody lub popisy nie są połączone z innymi atrakcjami.

2) 30% od opłaty za wejście na farsę i operetkę.

3) 50% od opłaty za wejście:

a) do cyrku,

b) na szopki artystyczne,

c) na zabawy taneczne,

d) na przedstawienia sceniczne, nieobjęte innymi punktami niniejszego artykułu,

e) na przedstawienia kinematograficzne filmów wyłącznie produkcji krajowej,

f) wyścigi konne i samochodowe.

4) 75% opłaty za wejście:

a) do teatrów varièté i kabaretów,

b) do kinematografów, o ile nie mają zastosowania przepisy p. 1 § 3 oraz p. 3 e niniejszego artykułu,

c) na walki zapaśnicze,

d) na wyścigi konne i inne podobne widowiska, połączone z grą lub zakładami;

5) 100% opłaty za wejście:

a) na maskarady i bale,

a) do kabaretów i teatrów varièté nocnych,

c) dancingi.

§ 5. Podatek oblicza się według ceny zasadniczej i liczby wydanych biletów wstępu.

Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów, wydanych bezpłatnie.

Cena podana na bilecie służy za podstawę wymiaru nawet wtedy, kiedy bilet wydany został faktycznie po cenie niższej; natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny, podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty, niezależnie od kary, jaka może być nałożona w myśl § 20 niniejszego statutu. Jako zasadniczą cenę biletu należy rozumieć opłatę, pobraną na rzecz przedsiębiorcy z wyłączeniem podatku.

§ 6. Od gry w totalizatora pobierany będzie na rzecz miasta podatek zgodnie z rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 1/23 p. 2).

Od wszelkich innych gier, o których mowa w p. 2 art. 18 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. № 94/28 poz. 747) podatek wynosi 10% od stawek.

§ 7. Restauracje, cukiernie, kawiarnie i t. p. zakłady, w których odbywają się widowiska sceniczne lub świetlne albo też produkcje muzyczne, podlegają opłacie dodatku ryczałtowego w wysokości do 20 fr. złotych dziennie, jeżeli zaś są czynne po godzinie 1 w nocy do wysokości 40 fr. zł. dziennie.

§ 8. Restauracje, cukiernie, kawiarnie i t. p. zakłady z gabinetami lub bez, posiadające bilardy, instrumenty muzyczne lub inne urządzenia do gry, przedsiębiorstwa widowisk i zabaw wędrownych, sale do tańca, strzelnice, cykłodromy, karuzele, huśtawki, łódki, siłomierze, oraz stowarzyszenia i kluby, w których odbywa się gra w bilard, karty i t. p., — podlegają opłacie podatku ryczałtowego w kwocie do 20 fr. zł. dziennie.

§ 9. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach, określonych w §§ 6 i 7, wymierza Magistrat na podstawie danych, ustalonych przez Komisję, po wysłuchaniu przedsiębiorcy wzgl. urządzającego zabawę lub widowisko. Komisję powołuje Magistrat z udziałem rzeczoznawców.

§ 10. Najniższa stawka podatku od biletu wynosi 0,1 fr. zł.

§ 11. Jeżeli publiczne zabawy, rozrywki lub widowiska składają się z kilku części, podlegających opodatkowaniu w poszczególnych częściach według różnych stawek, podatek pobiera się od całości według normy, oznaczonej dla części, podlegającej najwyższemu opodatkowaniu.

§ 12. W razie naruszenia przez przedsiębiorcę wzgl. urządzającego zabawę postanowień statutu niniejszego tak, że uniemożliwione zostało stwierdzenie ilości sprzedanych biletów, Magistrat może skutecznie wymiar podatku w ten sposób, jak gdyby wszystkie bilety wzgl. miejsca zostały przez przedsiębiorcę sprzedane po cenach zwykłych lub też ustalonych przez Magistrat w poszczególnym wypadku. Po skutecznieniu wymiaru Magistrat doręcza wezwanie płatnicze.

§ 13. Za należyty pobór i terminowe uiszczenie podatku do kasy miejskiej ponoszą odpowiedzialność nie tylko osoby, którym udzielono koncesji lub pozwolenia na urządzenie publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, lecz solidarnie ponoszą odpowiedzialność i osoby, oddające lokal lub teren na widowisko, koncert i zabawę.

§ 14. Osoby, urządzające publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, jak również i właściciele lokali, w których zabawy, rozrywki lub widowiska mają się odbywać, obowiązani są najpóźniej na 48 godzin przed rozpoczęciem tychże zawiadomić o tem Wydział Podatkowy.

§ 15. Przy zgłoszeniu przedsiębiorca wzgl. urządzający zabawę powinien złożyć w Magistracie w celu ostemplowania bilety, przeznaczone do sprzedaży. Na biletach musi być oznaczony numer bieżący, nazwa przedsiębiorstwa, termin, miejsce i rodzaj zabawy, jakoteż cena lub oznaczenie bezpłatności biletu.

Magistrat uprawniony jest czynić wyjątki od powyższych wymagań.

§ 16. Całkowita suma podatku, przypadająca od nabytych biletów,

powinna być uiszczona zgóry, wzgl. powinno być złożone równoznaczne zabezpieczenie; w tym ostatnim wypadku podatek należy zapłacić dnia następnego po ukończeniu zabawy, koncertu lub widowiska.

Sumy podatku, wpłacone ponad normę, będą zwracane lub zaliczane na poczet przyszłych należności. Od biletów stałych (abonamentowych) podatek uiszcza się zgóry w sumie ryczałtowej za cały okres czasu, na który zostały wydane bilety.

Oplatę ryczałtową, przewidzianą w §§ 6 i 7, uiszcza się miesięcznie zgóry.

§ 17. Przedsiębiorca, urządzający zabawy publiczne, rozrywki i widowiska, ma prawo do przyznania mu przez Magistrat pewnej ilości biletów bezpłatnych, wolnych od podatku (p. 7 § 3).

Ilość tych biletów powinna być zgóry zadeklarowana i zatwierdzona przez Magistrat; same zaś bilety powinny być zaopatrzone w stempel kontroli.

Za bilety bezpłatne nie może być pobierana żadna opłata za wejście.

Należący do personelu przedsiębiorstwa artyści i funkcjonariusze powinni przy wejściu na widowie okazować legitymacje, zaopatrzone w stempel kontroli miejskiej.

§ 18. Podatek nieuiszczony w terminie uważany będzie za zaległość, która w myśl art. 55 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94-23 poz. 747) i art. 10 Ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 127-23 poz. 4044) podlega egzekucji w drodze administracyjnej z doliczeniem odsetek i kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych.

W wypadkach nadzwyczajnych, kiedy przedsiębiorca uchyli się od wykonania włożonego nań przez niniejszy statut obowiązku, Magistratowi przysługuje prawo delegowania na koszt przedsiębiorstwa swoich kasjerów i bileterów, jak również stosowania innych środków, zapewniających uiszczenie podatku.

§ 19. Od orzeczeń Magistratu w przedmiocie wymiaru i poboru po-

datku wolno w myśl art. 48 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94-23 poz.) odwołać się w ciągu dni 14, licząc do dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, do Województwa Łódzkiego za pośrednictwem Magistratu.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia należności podatkowej we właściwym terminie.

§ 20. Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego statutu oraz przeciw wydanym do niego przepisom wykonawczym, podlegają karom porządkowym, przewidzianym w art. 67 Ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94-23 poz. 747), do mk. 10.000.000.-- równym 345,9 frankom złotym w myśl § 2 p. b. rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 14-24 poz. 134), o ile nie mają zastosowania przepisy art. 62-64 teże ustawy.

Tym samym przepisem karnym podlegają osoby, nabywające bilety nieostemplowane lub w inny sposób przyczyniające się do omijania podatku.

§ 21. Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat.

§ 22. Statut niniejszy nabiera mocy obowiązującej po ogłoszeniu go w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

§ 23. Z dniem ogłoszenia statutu przestaje obowiązywać dotychczas obowiązujący statut o podatku od widowisk, koncertów, zabaw i rozrywek z dnia 23 maja 1921 roku.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

IV. W sprawie statutu fundacji stypendjalnej m. Łodzi przy Szkole Morskiej w Tezewic:

1. Rozesłanie projektu statutu uznać na pierwsze czytanie.

2. Rada Miejska, przychyliając się do wniosku Magistratu № 258 z dnia

19.II.24 r., zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu

S T A T U T

fundacji stypendjalnej m. Łodzi przy Szkole Morskiej w Tczewie.

§ 1. Na mocy uchwały Rady Miejskiej m. Łodzi № IV z dnia 10 IV 1924 r. zostają utworzone dwa stałe stypendja m. Łodzi dla dwóch uczniów Szkoły Morskiej w Tczewie, każde w wysokości wpisu szkolnego, jak obecnie, w kwocie 800 zł. pol. rocznie. Kwotę stypendjalną Kasa Miejska m. Łodzi stałe przekazywać będzie rzeczonyj Szkole Morskiej w ratach miesięcznych zgóry.

Uwaga: W razie zmiany wysokości wpisu w Szkole Morskiej, Magistrat m. Łodzi będzie miał prawo odpowiednio powiększyć lub obniżyć podane wyżej kwoty stypendjum.

§ 2. Prawo do otrzymania stypendjów m. Łodzi przysługuje uczniom dobrego prowadzenia się, wykazującym naieżyte postępy w nauce, będącym synami niezamożnych rodziców, od dłuższego czasu zamieszkałych w Łodzi.

§ 3. Dyrekcja Szkoły Morskiej w Tczewie przesyła corocznie spis takich kandydatów do Magistratu m. Łodzi, który, podług swego uznania, wybiera z pośród nich 2-ch stypendystów.

W razie braku kandydatów na stypendja-łodziń, Magistrat m. Łodzi przyznaje uczniom z poza Łodzi, odpowiadającym pozostałym warunkom § 2 z pośród kandydatów, przedstawionych Magistratowi m. Łodzi przez Dyrekcję Szkoły Morskiej w Tczewie.

§ 4. Uczniowie, którym przyznane zostały stypendja, otrzymywać je będą od czasu, określonego przez Magistrat m. Łodzi, aż do chwili ukończenia Szkoły Morskiej w Tczewie, o ile w ciągu pobierania tego stypendjum wciąż będą odpowiadali warunkom, wskazanym w § 2, niezależnie od tego, czy będą to uczniowie — łodzianie, czy też z poza Łodzi.

§ 5. Statut niniejszy wchodzi w życie z chwilą zatwierdzenia go przez odnośne władze.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

V. W sprawie ustalenia z dn. 1 kwietnia 1924 r. we frankach złotych opłat za świadczenia Urzędu Stanu Cywilnego:

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 379 z dnia 18 marca 1924 r., postanawia:

1. ustalić z dniem 1 kwietnia 1924 roku następujące opłaty za świadczenia tegoż Urzędu:

	fr. zł.
za rejestrację urodzenia . . .	1,65
„ „ „ ślubu . . .	3,25
„ „ „ zgonu . . .	1,10
„ akt znania . . .	8,15
„ pełny wyciąg urodzenia i zgonu . . .	2,15
„ „ „ „ ślubu . . .	3,25
„ skrót . . .	1,10
„ „ do celów szkolnych . . .	0,40
„ poświadczenie zapowiedzi ślubu i podpisów członków Rabinatu na rozwodach i innych dokumentach . . .	3,25
„ udzielenie informacji, wymagających poszukiwań archiwalnych . . .	0,65
„ przekład . . .	3,25
„ zaświadczenie o złożeniu dokumentów ślubu . . .	2,15
„ świadectwo określenia wieku osób, nieposiadających formalnych metryk urodzenia . . .	5,80

2. wezwać Magistrat do wykonania niniejszej uchwały.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

VI. W sprawie przepisów, dotyczących urządzania lodowni w m. Łodzi:

1. Rozesłanie projektu przepisów uznać za pierwsze czytanie.

2. Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 369 z dnia 14 marca 1924 r., zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu

P R Z E P I S Y

dotyczące urządzania lodowni
w m. Łodzi.

§ 1. Ściany, podłoga jako też sufit lodowni powinny być izolowane od ciepła zewnętrznego i mogą być z drzewa, cegły, kamienia lub betonu.

§ 2. Woda, tworząca się od topniejącego lodu, powinna być z podłogi odprowadzona nazewnątrz.

§ 3. Lodownia powinna posiadać dostateczną wentylację wyciągową.

§ 4. Lodownie nie mogą mieć wspólnych ścian, ani wspólnego stropu z jakimkolwiek budynkiem.

§ 5. Lodownie prowizoryczne powinny być urządzone na wzniesieniach gruntu; naokoło lodowni powinien być przeprowadzony rynsztok brukowany dla odpływu wody nawierzchniej.

§ 6. Przepisy powinny być wywieszane na widocznym miejscu w danym przedsiębiorstwie wraz z pozwoleniem na prawo prowadzenia zakładu.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

VII. W sprawie przepisów dla sklepów z produktami spożywczymi w m. Łodzi:

1) Rozesłanie projektu przepisów uznać za pierwsze czytanie.

2) Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 378 z dnia 18 marca 1924 r., zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu

P R Z E P I S Y

dla sklepów z produktami spożywczymi w m. Łodzi.

1. Lokal powinien być przestronny, mieć należyte oświetlenie dzienne, utrzymywany w czystości wewnątrz i zewnątrz, suchy, wolny od robactwa i łatwy do przewietrzania.

2. Lokal powinien być raz dziennie przewietrzany, podłogi powinny być wycierane moką ścierką. Lokal taki nie może równocześnie służyć za mieszkanie, ani też sypialnię.

3. Nowourządzane pomieszczenia powinny mieć co najmniej 20 mtr.

kw. powierzchni podłogi. Zakładanie nowych sklepów z produktami spożywczymi w piwnicach jest bezwzględnie wzbronione.

4. W razie połączenia sklepu drzwiami z mieszkaniem właściciela, mieszkanie to powinno mieć osobne wyjście. Mieszkanie takie powinno być oddzielone od sklepuścianą, dochodzącą do sufitu.

5. W razie, gdy sklep łączy się bezpośrednio z mieszkaniem właściciela, handel na żądanie władzy sanitarnej może ulec czasowemu zawieszeniu, jeśli w rodzinie właściciela sklepu produktów spożywczych zdarzy się choroba zakaźna.

6. Produkty spożywcze należy przechowywać w sposób ochraniający je od zanieczyszczenia. Stoły, szuflady, naczynia, kosze i t. p., służące do przechowywania produktów spożywczych, powinny być utrzymywane we wzorowej czystości i zabezpieczone od kurzu, i dlatego nie wolno przechowywać artykułów spożywczych na podłodze, lecz przynajmniej na wysokości 50 cm. od podłogi na mocnej podstawie, ławce lub w koszach, naczyniach, skrzyniach ze ścianami bocznymi o wysokości co najmniej 50 cm.

7. Produkty spożywcze, łatwo pochłaniające wilgoć, jak cukier, mąka, owoce suszone, sól i t. p., winny być przechowywane w miejscu suchym, a więc nie na podłodze i nie w bliskości ścian wilgotnych.

8. Chleb i bułki należy trzymać z osobna od innych artykułów. W oknie lub sklepie należy wywiesić w widocznym miejscu, rzucający się w oczy, adres piekarni, z której chleb i bułki pochodzą.

9. Dla przechowywania innych artykułów żywnościowych służą naczynia zamykane lub zaopatrzone w pokrywy, szafy ze ścianami tylnymi oraz szuflady, szczelnie dopasowane i zamykane natychmiast po wyjęciu z nich potrzebnej ilości.

10. Artykuły, wydzielające silną woń, powinny być przechowywane w naczyniach z pokrywami.

11. Sprzedający powinien baczyć, by produkty spożywcze nie były dotykane przez kupujących.

12. Produkty spożywcze powinny być wydawane w opakowaniu czystym (niedrukowanym, niezapisanym).

13. Wszystkie przyrządy i naczynia, stykające się z artykułami spożywczymi, a więc szufelki, widelce, szczypcy, noże, maszynki, miarki, lejki, rurki, krany, wagi i ciężarki, powinny być zewnątrz i wewnątrz utrzymywane zawsze w należytej czystości. Dla każdego gatunku produktów spożywczych powinien znajdować się specjalny przyrząd, naprz.: oddzielny widelec do śledzi, oddzielny nóż do sera i t. p.

14. Do mierzenia wszystkich płynów jadalnych, t. j. piwa, wina, octu, oliwy i t. d., należy używać miar i lejków wyłącznie emaljowanych, szklanych i porcelanowych; rury cynowe, doprowadzające płyny, nie powinny zawierać ołowiu więcej nad 1%.

15. Osoby, sprzedające powinny mieć na sobie białe fartuchy oraz także narękawki. Osobom, dotkniętym chorobami zaraźliwymi lub wstręt budzącymi, z ranami otwartymi twarzy lub rąk, osobom pielęgnującym chorych zaraźliwych, nie wolno zajmować się sprzedażą artykułów spożywczych. Obsługa powinna dbać o czystość rąk i paznokci, oraz posiadać miesięczne zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia.

16. Wprowadzanie do sklepów, lub trzymanie psów i kotów w handlach z artykułami spożywczymi jest surowo wzbronione.

17. Produkty spożywcze, wystawiane w oknach wystawowych, należy zabezpieczyć od zanieczyszczeń much i t. p. Okna i drzwi powinny być utrzymywane czyste.

18. Egzemplarz niniejszych przepisów powinien być wywieszony na widocznym miejscu w każdym sklepie wraz z pozwoleniem na prawo prowadzenia zakładu.

19. Winni nieprzestrzegania niniejszych przepisów pociągani będą do odpowiedzialności karnej z art. 188 i 87 K. K.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

VIII. W sprawie podwyższenia opłat za leczenie i utrzymanie dzieci w szpitalu Anny-Marji.

Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu № 393 z dnia 21 marca 1924 roku, postanawia:

1. podwyższyć z dniem 1 kwietnia 1924 roku wysokość opłat za leczenie i utrzymanie dzieci w szpitalu Anny-Marji w następujący sposób:

a) za dziecko na oddziale wewnętrznym fr. zł. 2,25 dziennie,

b) za dziecko na oddziale chirurgicznym fr. zł. 3.— dziennie,

c) za oseska fr. zł. 3,50 dziennie.

2. zmienić odpowiednio — w związku z tem — brzmienie § 3

„Przepisów o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania opłat, pobieranych za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach miejskich i prywatnych miasta Łodzi“, zatwierdzonych uchwałą Rady Miejskiej № VII z dnia 24 1924 roku,

3. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

IX. W sprawie ustalenia w frankach złotych opłat za czynności Miejskiego Patronatu Prawnego Wydziału Opieki Społecznej:

Przychylając się do wniosku Magistratu № 396 z dnia 21 marca 1924 roku, Rada Miejska postanawia:

1) pobierać, poczynając od dnia 1 kwietnia 1924 roku, następujące opłaty za czynności Miejskiego Patronatu Prawnego Wydziału Opieki Społecznej:

fr. zł.
a) za napisanie podania 3.—

b) „ „ załączników do podania od każdego załącznika 1.50

c) za stawiennictwo w sądzie . 5.—

2. wezwać Magistrat do wykonania niniejszej uchwały.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

X. W sprawie zwaloryzowania dotychczas obowiązujących stawek podatku od ładunków kolejowych na rzecz m. Łodzi:

Na wniosek Komisji Skarbowo-Budżetowej traktować właściwy wniosek Magistratu № 390 z dnia 21. III. 1924 r. jako komunikat, podany Radzie Miejskiej do wiadomości.

XI. Sprawa statutu o pborze na rzecz miasta Łodzi 4% opłaty od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

1. Rozesłanie projektu statutu uznać za pierwsze czytanie.

2. Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu № 389 z dnia 21 marca 1924 roku, zatwierdza w drugim i trzecim czytaniu

S T A T U T

o pborze na rzecz miasta Łodzi 4% opłaty od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

§ 1. Na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finnasów komunalnych (Dz. U. Rz. P. № 94/23) pobiera się w m. Łodzi opłatę komunalną od umów o przeniesienie własności nieruchomości, położonych na obszarze m. Łodzi.

§ 2. Wolne od opłaty komunalnej od umów o przeniesienie własności nieruchomości są:

1) umowy, nie podlegające państwowej opłacie stemplowej,

2) umowy, podlegające podatkiowi spadkowemu i od darowizn, ust. 1 art. 2 Ustawy z dnia 12 września 1922 roku (Dz. U. Rz. P. № 88/1922, poz. 785).

3) umowy dotyczące nabywania placów przez kooperatywy mieszkaniowe i budowlane, stowarzyszenia społeczne, kooperatywy spożywcze i związki zawodowe.

§ 3. Opłata komunalna od umów o przeniesienie własności nierucho-

mości wynosi 4% sumy, która służy za podstawę wymiaru państwowej opłaty stemplowej od tychże umów.

§ 4. Za opłatę komunalną od umów o przeniesienie własności nieruchomości odpowiadają solidarnie nabywca i sprzedawca.

Przy nabyciu nieruchomości w drodze licytacji za opłatę komunalną odpowiada nabywca.

§ 5. Opłata komunalna, przewidziana w art. 3 wymierzana i pobierana jest:

1. przez notariusza, o ile umowa o przeniesienie własności nieruchomości zawarta jest w m. Łodzi przez notariuszy, działających na podstawie porozumienia z Magistratem i z upoważnienia Magistratu w charakterze organu, o którym mowa w art. 43 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. Rz. P. № 94;

2. bezpośrednio przez Magistrat, o ile przeniesienie własności nieruchomości miało miejsce w drodze licytacji, tudzież w tych wypadkach, gdy umowa zawarta została wobec notariusza, a notariusz opłaty miejskiej nie wymierzył i nie pobrał.

Uwaga: Sposób pobierania opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości, położonych na terytorjum dwóch związków komunalnych, drogą zamiany, uregulowany będzie w rozporządzeniu wykonawczem do ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (pismo Min. Spr. Wewn. № S. M. 7113/23 z dnia 23 stycznia 1924 roku).

§ 6. Przypadająca na rzecz m. Łodzi opłata w wypadku, przewidzianym w p. 1 art. 5, wymierzana jest i pobierana przez notariusza równocześnie z poborem państwowej opłaty stemplowej, w wypadku zaś, przewidzianym w ust. 2 art. 5, uiszczenie opłaty powinno być skuteczne w ciągu 14 dni po otrzymaniu od Magistratu nakazu płatniczego. Za czynności swoje przy wymiarze i pborze opłat na rzecz kasy m. Łodzi notariusze uprawnieni są w myśl art. 43 p. 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. pobierać odszkodowanie w wysokości 3% sum, wypłacanych

kasie miejskiej z tytułu pobranych opłat.

§ 7. Podwyższenie, niżenie lub umorzenie państwowej opłaty od umów o przeniesienie własności powoduje odpowiednie podwyższenie lub niżenie wzgl. umorzenie opłaty komunalnej od tychże umów.

§ 8. Opłatę komunalną od umów o przeniesienie własności nieruchomości, nieuiszczoną w terminach, wskazanych w art. 6 i p. 3. art. 5, uważa się za zaległość. Zaległość ta podlega ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej z doliczeniem kary za zwłokę i kosztów egzekucyjnych zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. № 94/23 poz. 747) i art. 10 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 roku (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1054).

§ 9, Przeciw wymiarowi opłaty komunalnej, dokonanemu z upoważnienia Magistratu przez notariuszy, jako organu, przewidzianego w art. 45 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94), tudzież od orzeczenia Magistratu w przedmiocie poboru i wymiaru opłaty, można odwołać się w myśl art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku za pośrednictwem Magistratu do Województwa Łódzkiego w ciągu dni 14-tu po otrzymaniu orzeczenia wymiarowego, Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązkowo opłaty.

§ 10. Winni niestosowania się do przepisów niniejszego statutu, oraz do wydanych do tegoż przepisów wykonawczych, podlegają karom porządkowym z mocy art. 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94) do wysokości mk 10.000.000.— równych 345,9 fr. zł. w myśl § 2 p. b Rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 26 stycznia 1924 roku. (D. U. R. P. № 14/24 poz. 134), o ile nie mają zastosowania przepisy art. 62/64 teje ustawy.

§ 11. Przepisy wykonawcze do statutu niniejszego wyda Magistrat.

§ 12. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i jednocześnie traci moc obowiązującą dotychczasowa uchwała Rady Miejskiej z

dnia 22 listopada 1923 roku o 4°/_o opłacie od umów o przejście własności nieruchomości.

W głosowaniu brało udział 44 członków Rady Miejskiej.

Uchwałę powzięto jednomyślnie.

Z powodu wyczerpania porządku dziennego przewodniczący o godz. 1 min. 15 w nocy zamyka posiedzenie.

Przewodniczący (—) Dr. W. Garliński.

Prowadzący protokół (—) P. Rundo.

Kronika miejska.

— **Ś. P. profesor inż. Stanisław Wróblewski.** Dnia 23-go b. m. zmarł w naszym mieście profesor inż. Stanisław Zygmunt Wróblewski, konsultant Oddziału Wodociągów i Kanalizacji Magistratu m. Łodzi.

Zmarły prof. Wróblewski był wybitnym specjalistą w dziedzinie budownictwa kanalizacji i wodociągów, a działalność Jego na tem pola zyskała rozgłos szeroki. Urodzony w r. 1878, ś. p. prof. Wróblewski w r. 1896 ukończył gimnazjum w Łodzi, a następnie w r. 1901 Instytut Inżynierów Cywilnych w Petersburgu. W ciągu lat 1901 — 1921, nie znajdując pola do szerszej pracy w kraju, prof. Wróblewski zajmował szereg stanowisk kierowniczych w Petersburgu i okolicy w zakresie prac kanalizacyjnych wodociągowych, od roku zaś 1904 do 1921 pełnił funkcje inżyniera zarządu m. Petersburga oraz głównego inżyniera kanalizacji tegoż miasta.

Niezależnie od działalności praktycznej, ś. p. prof. Wróblewski zajmował również wybitne stanowisko na niwie naukowej, będąc kolejno docentem wodociągów, docentem kanalizacji, wreszcie profesorem kanalizacji w Instytucie Inżynierów Cywilnych i w Instytucie Politechnicznym w Petersburgu.

Ś. P. Prof. Wróblewski wydał w paru językach szereg prac naukowych („Obliczanie sieci rur wodociągowych”, „Łaźnie i budynki ką-

pielowe*), oraz był autorem projektów kanalizacji, względnie wodociągów miast rosyjskich: Taganroga, Murmańska, Petersburga, Astrachani, Iwanowo-Pozniemieńska i innych. Dawny rząd rosyjski, oceniając zdolności i wiedzę prof. Wróblewskiego, delegował Go kilkakrotnie zagranicę, w celu dania Mu możności uzupełnienia i pogłębienia studjów.

Wyjątkowe kwalifikacje fachowe ś. p. Wróblewskiego, który w roku 1922 powrócił do kraju, porzucając korzystne stanowiska na obczyźnie, skłoniły Magistrat m. Łodzi do zaangażowania Go w listopadzie roku 1923 do Oddziału Wodociągów i Kanalizacji i, w charakterze konsultanta. Zamieszkując stale w stolicy, prof. Wróblewski, co kilka dni dojeżdżał do Łodzi, gdzie oddał się z całym zapałem studjom nad opracowaniem i wykończeniem planów kanalizacyjno-wodociagowych. Ś. P. prof. Wróblewski poświęcał wiele czasu i energii uzupełniania i aktualizowaniu planów inż. Lindley'a, nadzorując przytem całokształt prac przygotowawczych, prowadzonych przez Oddział Kanalizacji i Wodociągów. Niestety — niespodziewana śmierć nie pozwoliła ś. p. prof. Wróblewskiemu doprowadzić do końca rozpoczętego dzieła, które miałoby dla Łodzi wprost przełomowe znaczenie.

Głęboka wiedza naukowa i wszechstronna praktyka fachowa Zmarłego, zarówno jak Jego rzadkie zalety osobiste czynią zrozumiałym ten głęboki i szczerzy żal, jaki przedwczesna śmierć prof. Wróblewskiego wywołała wśród licznych Jego znajomych, uczniów i przyjaciół.

Cześć pamięci Dzielnego Pracownika i Zaczynego Człowieka!

— **Z parku im. Poniatowskiego.** Na ostatniem posiedzeniu delegacji Wydziału Gospodarczego rozpatrywane między innymi sprawę unormowania ruchu kołowego w parku im. Poniatowskiego. Biorąc pod uwagę, że samochody i motocykle wzbijają tamany kurzu, zaś konie wierzchowe stwarzają niebezpieczeństwo zarówno

dla dzieci, jak dla dorosłych, — delegacja Wydziału Gospodarczego postanowiła zabronić wpuszczania do parku im. Poniatowskiego samochodów i jeźdźców, zezwalając jedynie na uprawianie sportu rowerowego i przejażdżki w pojazdach konnych.

— **Miejskie ambulatorjum dla osób z chorobami zewnętrznymi.** Wobec tego, że w czasach ostatnich do miejskich ambulatorjów zgłasza się wielka ilość osób z chorobami zewnętrznymi, delegacja Wydziału Zdrowotności Publicznej, na posiedzeniu w dn. 14 b. m. uchwaliła zwrócić się do Magistrata z wnioskiem o otwarcie specjalnego ambulatorjum miejskiego dla chorych zewnętrznych. Ambulatorjum to byłoby urządzone, po dokonaniu odpowiednich przeróbek, w lokalu likwidujących się obecnie warsztatów Wydziału Zdrowotności Publicznej przy ul. Łąkowej 32.

— **Budżet miejski na rok 1924.** Radziecka komisja skarbowa-budżetowa, przystąpiła w dn. 16 b. m. do czytania zamierzeń skarbowych Magistrata. —

Na referentów poszczególnych działów na plenum wyznaczono: Dział I Wydz. Prezydjalny — Z. Fiedler; II Wydz. Podatkowy — r. Waszkiewicz; dział II-a i VIII Finansowo-Obrachunkowy i Urząd Stana Cywilnego — r. Praszkiel; dział III Wydział Oświaty i Kultury — r. Idzikowski; dział IV Wydział Opieki Społecznej — r. Karliński; dział V Wydział Badownictwa — r. Tarski; dział VI Wydział Zdrowotności Publicznej i IX Wydział Statystyczny — r. Bartzak; dział VIII Wydział Gospodarczy — r. Zabert; dział IX Wydział Przedsiębiorstw Miejskich i Gazowni miejskiej — r. Macher; Wydział Handlowy — r. Geppert.

— **Miejski tabor asenizacyjny.** Zgodnie z opinią delegacji Wydziału Finansowo-Obrachunkowego Magistrat zatwierdził wniosek Wydziału Gospodarczego w sprawie uruchomienia miejskiego taboru asenizacyj-

nego. Dzięki uruchomieniu tego taboru miasto zaoszczędzi sobie znacznych wydatków, ponoszonych dotychczas na wywóz nieczystości z budynków i posesyj miejskich. Według obliczeń Wydziału Gospodarczego, jednorazowy wydatek na kapno taboru, t. j. 3 żelaznych beczek i 6 koni, w samie 12,600.000.000.— mk., zamortyzuje się całkowicie w przeciągu 5 miesięcy.

Z życia miast polskich.

Wybory do Rady Miejskiej w Nieszawie.

Dnia 13 kwietnia b. r. odbyły się

wybory do rozwiązanej przez władzę nadzorcze Rady Miejskiej w Nieszawie. Na 1.100 uprawnionych do głosowania, głosowało 856 osób, t. j. przeszło 80 proc.

Rezultat wyborów przedstawia się następująco:

Lista № 1 (mniejszości narodowe) 133 głosy — 2 mandaty; lista № 2 (P. P. S.) 346 głosów — 5 mandatów; lista № 3 (narodowa) 334 głosów — 5 mandatów; lista № 4 (robotnicza) 43 głosy — bez mandatu.

Treść numeru 18-go:

Abiturjenci łódzkich szkół powszechnych w trzyleciu 1921—1923 r.—

Dział Sprawozdawczy.

Protokół 14 posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 10 kwietnia 1924 r.—

Kronika miejska.— Z życia miast polskich.—

Licytacje przymusowe.

Wydział Podatkowy Magistratu m. Łodzi niniejszem podaje do wiadomości, że w dniu 30 kwietnia 1924 roku odbędzie się licytacje ruchomości niżej podanych osób za niewpłacone podatki: Zylbersteina I. Nowo-Cegielniana 34, 2 krzesła. Marji Rajter Młynarska 14, kredens. Benzela B. Konstanyńska 22, wieszak. Wolfa A. Aleksandrowska 91, 2 serwety. Wajc A. Aleksandrowska 24, 2 szafy, lustro i zegar. Krakowskiego I. Zgierska 73, kasa. Graczyka W. Bazarna 1, lustro. Abramowicza Zgierska 10, szafa i leżanka. Krajcera A. Krzyżowa 2, kredens. Getza S. Cegielniana 4, zegar i kredens. Kugena J. Gdańska 20, szafa. Łęczyckiego M. Konstanyńska 53, szafa. Smętkiewicza W. Szkolna 13, szafa i 4 krzesła. Kronenberga B. N. Cegielniana 3-5, 2 kasy. Gliksmiana J. Stodolniana 10, szafa. Chęcińskiej S. Południowa 18, pianino i kredens. Rappaporta, Południowa 44, kredens pokojowy, otomana i pianino. Menkesa M. Narutowicza 44, kredens i otomana. Przygórskiego C. Cegielniana 71, pianino, kredens, toaleta, zegar i szafa. Warhafta A. Narutowicza 24, fortepian i zegar. Bajrach Ogródowa 1, 2 szafy, szafa z lustrem stół, 6 krzesel i zegar. Józef Kłajner Ogródowa 3, 2 szafy, kredens, tremo, maszyna do szycia, zegar i stół. Góralski Dawid, Pomorska 40, pianino, kredens, pomocnik, stół, 6 krzesel, otomana z lustrem, dywan, biurko, zegar. Trubowicza N. Konstanyńska 40, lustro, kanapa i 4 krzesła. Tyllera I. Nowotargowa 4, szafa, biurko, 1 szafa do książek. Pacanowskiego Nowomiejska 27, 1 fortepian i bieliźniarka. Nirenberga Cegielniana 50, szafa. Dubieckiego B. Cegielniana 47, tremo, kasetka i fotele. Szpigelmana I. Cegielniana 54, kredens. Wygodzkiego R. Piotrkowska 41, kredens. Działowskiego Piotrkowska 62, lustro. Goldberga A. Cegielniana 15, kredens, otomana i stół. Ferstera Majera Cegielniana 15, szafa. Bauma Cegielniana 5, stół i 4 krzesła. Waksberga C. Cegielniana 19, tremo i kanapa. Rottenberga Lipowa 31, szafa. Kłajnera Nowo-Cegielniana 38, tremo. Einhorn Cegielniana 17, 5 stolików. Strykowski Cz. Zachodnia 64, szafa.

Dnia 2 maja 1924 roku o godzinie 9-tej rano:

Liwszyca I. A. Piotrkowska 211, kredens. Grynocha B. Miłsza 4, szafa. Majlecha Poznana Al. Kościuszki 27, 20 sztuk towaru. Kaluszynera H. Zielona 48, kasa ogniotrwała. Gońskiego M. Wólczańska 65, pianino.

Redaktor: **Bolesław Dudziński.**

Wydawnictwo Zarządu Miasta Łodzi.

Oddręko w tłoczni B-ci Holcman w Łodzi ul. Zawadzka № 7.